# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **I. B.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2010, čj. OAM-1-619/VL-10-ZA14-R2-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2011, čj. 4 Az 2/2011 - 63,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovené advokátce žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

## Odůvodnění:

### I.

1. Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2010, čj. OAM-1-619/VL-10-ZA14-R2-2007, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

### II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem 15. 9. 2011, čj. 4 Az 2/2011 - 63, zamítl.

3. Městský soud považoval za nepochybné, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu pouze z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Manželka stěžovatele získala

povolení k trvalému pobytu a řízení o žádostech o povolení k pobytu pro jejich tři syny dosud probíhá. Žalobci bylo uděleno správní vyhoštění z důvodu nelegálního pobytu, proto se obával, že nuceným návratem na Ukrajinu dojde k rozpadu rodiny.

4. Námitku, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu hrozí na Ukrajině nebezpečí, městský soud shledal nedůvodnou ve světle informací o zemi původu založených ve spisu.

5. Dále městský soud souhlasil s žalovaným, že by vycestováním žalobce z území nedošlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) by mohlo dojít pouze v případě, že by možnost ostatních členů rodiny následovat vyhošťovanou osobu do země původu byla zcela vyloučena, a to z důvodu vysokého stupně integrace členů rodiny v hostitelské zemi a zároveň nemožnosti zpětné integrace v zemi původu. Žalovaný shledal na základě informací o žalobcově rodině (např. informace, že synové žalobce navštěvují prarodiče na Ukrajině), že pobyt žalobce na území České republiky není nezbytnou podmínkou pro realizaci jeho rodinného života.

6. Městský soud uzavřel, že žalobce nesplňoval podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Námitkou porušení správního řádu se pro její obecnost nezabýval.

## III.

7. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

8. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu, že důvodem pro podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu. Pokud by si stěžovatel chtěl legalizovat pobyt, učinil by tak na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Stěžovatel nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu do České republiky, protože o této možnosti nevěděl.

9. Ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel odkázal na svá tvrzení v průběhu pohovorů před žalovaným. Dále uvedl, že by měl v zemi původu problémy s mafií. Zároveň se obával postihu na Ukrajině za to, že v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Informace, z nichž žalovaný při posouzení této otázky vycházel, byly v době rozhodování již rok a pět měsíců staré.

10. Pokud by soud dospěl k závěru, že podmínky pro udělení azylu nejsou splněny, měl by pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany řádně zohlednit stěžovatelovy výpovědi a současnou situaci v zemi původu. Žalovaný ani městský soud se s touto otázkou přesvědčivě nevypořádali. Ve vlastnoručně psané příloze kasační stížnosti stěžovatel dodal, že má na území České republiky rodinu, kdežto na Ukrajině se nemá kam vrátit.

## IV.

11. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis a napadená rozhodnutí.

## V.

12. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

13. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje na stěžovatelovy námitky dostatečnou odpověď.

14. Z judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že potřeba další legalizace pobytu cizince není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004 - 44, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004 - 60). Je možné připomenout také rozsudek ze dne 11. 11. 2005, čj. 5 Azs 114/2005 - 51, v němž zdejší soud zdůraznil, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, které jsou upraveny v zákoně o pobytu cizinců. Tento závěr lze bezpochyby vztáhnout na celé řízení o mezinárodní ochraně, tedy i na institut doplňkové ochrany. Ze spisu vyplývá, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu až po třech letech nelegálního pobytu. Lze proto dodat, že pozdní podání žádosti o mezinárodní ochranu poté, co cizinec na území České republiky pobýval delší dobu nelegálně a hrozí mu správní vyhoštění, svědčí o účelovosti této žádosti a výrazně snižuje věrohodnost dotčeného žadatele (viz rozsudky ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005 - 54, či ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48, č. 1724/2008 Sb. NSS).

15. Nejvyšší správní soud se rovněž podrobně vyjádřil ke zcela výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného života (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71).

16. Zdejší soud se také již zabýval požadavky, které musí splňovat informace o zemi původu, aby mohly být použity jako důkaz v řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudky ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008 - 71, či ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008 - 81). Žalovaný se dostatečně vypořádal s otázkou návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu na Ukrajinu a své úvahy podepřel informacemi o zemi původu, které byly ve vztahu k posuzované otázce dostatečně aktuální.

17. Námitka vztahující se k tvrzené obavě z mafie v zemi původu je nepřípustná, protože stěžovatel vznesl tuto námitku až v kasační stížnosti. Soudní řád správní vyžaduje,

aby již v žalobě byly uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, jestliže stěžovatel nemohl důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít kasační stížnost. Tak tomu v posuzované věci nebylo.

18. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

19. Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože ten je dán ve věcech mezinárodní ochrany ze zákona (viz § 32 odst. 5 zákona o azylu).

20. Stěžovateli byla ustanovena zástupkyní advokátka. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokátky částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby (podání doplnění kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu v souladu s § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 2400 Kč. Tuto částku pak soud podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšil o částku 480 Kč připadající na náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je ustanovená advokátka z odměny za zastupování jako plátce povinna odvést. Částka v celkové výši 2880 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. května 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu